

[Holger Hansen.]

tilknytning til området, ud fra den betragtning, at det ikke kan være rimeligt, at en forening, som måske arbejder i Københavnsområdet, skal kunne blande sig direkte i et arbejde med en lokalplan i Tønder eller omvendt. Det må dog vist være rimeligt, at de instanser, som, skal vi sige automatisk går ind i vurderingerne i en kommuneplanlægningslovgivning, hører hjemme dér, hvor man arbejder med tingene. Det er ud fra den betragtning, at afgrænsningen har fundet sted. Den er ikke tilfældig, og jeg mener, den er rigtig.

I øvrigt generelt til de af ordførerne, som var inde på spørgsmålet om, hvordan får man forbrugerne stærkere repræsenteret: ja, det er netop problemet. Hvordan får man de forbrugere repræsenteret, som ikke er til stede den dag, planlægningen finder sted i deres område? Også det kan jeg love for at vi har diskuteret vældigt frem og tilbage og måske ikke fundet nogen løsning på. Det kan være, udvalget kan, men jeg kan godt love, at det er svært.

Hr. Ingomar Petersen rejste nogle spørgsmål, som har, synes jeg, mere relation til region- og landsplanlovgivningen, nemlig hvorvidt det var hensigtsmæssigt, at der i amterne var en amtsfond, som skulle kunne gå ind nøjagtigt på linje med, hvad vi kender i hovedstadsområdet. Jeg vil meget advare imod, at vi tager denne debat op ved behandlingen af dette lovforslag, for så skal vi i virkeligheden give os til at vende hele spørgsmålet om lands- og regionplanloven en gang til, og så mener jeg i hvert fald, at vi kører i grøften, hvis det skal ske på denne side af sommerferien.

I øvrigt vil jeg gerne bemærke, at jeg er ikke tilhænger af en amtsfond, men det er da klart, at det kan drøftes. Det skulle sådan set have været drøftet sidst, og jeg tror også, det blev det, nemlig da vi havde lands- og regionplanloven til behandling.

Så kan jeg ikke lade være med at gøre nogle bemærkninger til hr. Hans Bjerregaard, som nu for anden gang ved fremsættelsen af et lovforslag som dette kommer med nogle vældig bombastiske udtalelser, som skulle få én til at tro, at han ikke kendte den nuværende lovgivning. Det vil jeg naturligvis ikke antyde, det kunne ikke

falde mig ind, men jeg føler alligevel, at der må være noget, der kikker et eller andet sted. Når hr. Hans Bjerregaard kan tale om, at denne lovgivning skulle give planlægningsvirvar, når han kan tale om, at den lovgivning, vi her behandler, skulle betyde dødsdommen over landsbysamfundet, når han kan tale om, at denne lovgivning skulle betyde, at den sidste rest af den beskyttelse, som grundlovens § 73 giver enhver af os, nu er sat over styr, så må det bero på manglende kendskab til lovforslaget.

Jeg vil give hr. Hans Bjerregaard den idé, som jeg ved ikke er fremmed for fremskridtspartiet, at fremskridtspartiet lod holde et seminar og satte sig ind i først og fremmest de love, der gælder, og som centrum-demokraternes ordfører meget rigtigt remsede op, og derefter gik i gang med at undersøge, hvilken forenkling der i virkeligheden ligger i dette lovforslag. Jeg tror ikke, at hr. Hans Bjerregaard efter sådan en rundtur ville udtale sig så voldsomt, som han gjorde, og jeg kan ikke forstå, at fremskridtspartiets ordfører meddeler her, sådan ganske karsk, at under alle omstændigheder vil man stemme imod denne lovgivning. Jeg har tit den fornemmelse, at fremskridtspartiet ikke mindst udadtil argumenterer stærkt på, at det kniber med at komme i samarbejde om lovgivningen med andre partier her i salen, men så er det da besynderligt, at fremskridtspartiets ordfører ved en så betydningsfuld lovgivning står op og siger: vi vil under alle omstændigheder stemme imod, og så vil vi i øvrigt godt være med i udvalgsarbejdet. Det sidste er jeg naturligvis taknemlig for, men jeg vil dog meget henstille, at fremskridtspartiet vil gå ind i et samarbejde om disse mange tekniske, men også mange vældig meningsfulde bestemmelser under udvalgsarbejdet og vente med at tage sin absolutte holdning til, om et lovforslag skal nyde fremme med fremskridtspartiets stemmer, eller det ikke skal. Jeg synes, det er en underlig trekantet måde at stille tingene op, og jeg vil i hvert fald gerne for mit vedkommende tage klart afstand fra hr. Hans Bjerregaards udlægning af denne lovgivning.

Denne lovgivning skal have til formål at flytte beslutninger ud til de mennesker, de vedrører, skal have til formål at forenkle det lovgivningsvirvar, vi i øjeblikket har på